

Les de lull de l'escala

Cada matí, cada migdia i cada vespre, som molts els pares, les mares, les tietes, les àvies, els tiets i els germans grans, que pugem i baixem aquests quaranta-dos esglaons que separen l'escola de l'avinguda de Prat de la Ribera.

Els ritmes de pujada i de baixada són molt variats, depenent de qui és qui puja o baixa, de la densitat del trànsit, de la quantitat de nens que circulen pel seu propi peu i, sobretot, segons el moment del dia en què es produeixen.

Al matí, solem pujar adeletrats, traient el fetge per la boca, aguantant el nen amb una mà i, amb l'altra, comprovant que el rellotge no se'ns hagi avançat. Els comentaris, en aquesta hora, són curts i es limiten, moltes vegades, a l'indispensable "bon dia" o a l'impacient "passi vostè primer". Generalment, la quantitat de cotxets aparcats sota el primer tram, ens indica amb bastant d'exactitud els minuts de retard o d'avançada sobre el nostre horari habitual.

Al migdia, no sabem -perquè som dels qui fem jornada sencera- la velocitat mitjana amb què són recollits els nens, però ens imaginem que hi deu haver de tot: des dels qui han de dinar de pressa (aquests sempre corren) per anar a treballar a l'hora, fins als qui ja ho tenen tot fet i només els falta tirar l'aigua a l'arròs. Diríem, és una suposició, que els ritmes de pujada i de baixada del migdia són ritmes no coincidents, o, si més no, que es produeixen amb una major discrepància que al matí.

La darrera excursió diària s'acostuma a produir entre les cinc i les set. Aquestes hores acostumen a ser més pausades, ja que la majoria de nosaltres hem acabat la feina. La pujada és lenta i calmosa, sobretot quan et trobes el trànsit de cara. Els nens baixen caminant, cosa que al matí no passa, i aquest fet contribueix encara més a la calma capvespral. Les educadores ens fan cinc cèntims del que ha passat durant el dia i alguns pares ens quedem a fer petar la xerrada,

mentre anem recollint bolquers, roba, sabates, bosses i medicaments, informes i, finalment, el nen o la nena que, amb ganes de jugar, corren per les classes o van a ajudar l'Assumpta que repassa els comptes.

L'escala és el primer contacte -i l'últim- amb l'escola i pensem que és un element important, ja que, per la seva llargada, durant el trajecte hi ha temps per a tot. En pujar, els nens es van mentalitzant i van ressuscitant les imatges escolars, mentre els acompanyants esbufeguen. En baixar, es dona el procés invers.

Per acabar i no allargar-nos més, voldríem que tots els qui han tingut ànims per arribar a llegir fins aquí, acabessin aquesta lectura amb el convenciment rotund i inequívoc que l'educació, després de la família, comença per l'escola...perdó, per l'escala.

Un acompanyant

